U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci jednal v neveřejném zasedání dne 6. ledna 2016 o odvolání obžalovaného **Libora O .** proti rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 T 118/2015-160, a rozhodl

t a k t o :

Z podnětu odvolání obžalovaného Libora O. se podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu za použití § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém rozsahu a trestní stíhání obžalovaného

Libora O . ,

nar. xxx v xxx, osoba samostatně výdělečně činná, bytem xxx,

pro skutek uvedený v obžalobě Okresního státního zastupitelství ve Vsetíně ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. ZT 116/2015, že

okolo 19:55 hod. dne 15. 8. 2014 ve Vsetíně řídil po požití alkoholických nápojů, neboť jeho organismus v tuto dobu obsahoval nejméně 0,86 promile alkoholu, osobní motorové vozidlo zn. Mercedes Benz GLK 220 CDI 4MATIC, RZ xxx, přičemž poté, co byl v ulici xxx dojet motorizovanou hlídkou Městské policie Vsetín, která jej pro podezření z výše označeného přestupku pronásledovala služebním vozidlem za použití světelných i zvukových výstražných znamení, snažil se v úmyslu vyhnout se provedení vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholickými nápoji, z automobilu popojíždějícího po veřejné pozemní komunikaci pomocí dálkového ovládání otevřít vjezdovou bránu jako součást oplocení jeho rodinného domu č. xxx a k němu náležejícího pozemku a vjet dovnitř, a nedbal přitom skutečnosti, že strážník Městské policie Vsetín Petr K. a následně i druhý člen hlídky strážník Richard Ž. jej opakovaně předepsaným způsobem slovně, posunky i údery do kapoty vyzývali k zastavení a vystoupení z vozidla, a s výše označeným automobilem se za situace, kdy strážník K. stál před jeho přední částí, úmyslně rozjel a tímto způsobem jej přes již otevřenou vjezdovou bránu natlačil na svůj pozemek, když zasahující strážník se přitom musel rukama a tělem opírat o vozidlo a nadlehčovat nohy, aby nedošlo k jeho sražení, následně se mu ale podařilo seskočit do boku a obviněného, který mezitím zajel do garáže domu č. xxx a chtěl se v něm ukrýt, spolu se strážníkem Ž. přes jeho odpor za použití donucovacích prostředků zadržet podle § 76 odst. 2 tr. řádu,

v němž byl spatřován zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

s e z a s t a v u j e

neboť tak stanoví vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně byl obžalovaný Libor O. uznán vinným zločinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a to pro jednání blíže rozvedené ve výroku napadeného rozsudku a byl za to odsouzen podle § 325 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 16 měsíců.

Takto vyhlášený rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden procesním způsobem ze strany obžalovaného Libora O. Jak plyne z odůvodnění podaného odvolání, obžalovaný se neztotožňuje s odsuzujícím rozsudkem a v tomto směru namítá, že žádný zločin, který měl spáchat, se nikdy nestal a ani stát nemohl. Nesmyslné obvinění stojí na tvrzení obou strážníků, a to Petra K. a Richarda Ž. Obžalovaný se však domnívá, aby byl za citovaný zločin odsouzen, muselo by být na jisto postaveno, že verze strážníků je pravdivá a především, zda je vůbec reálná. Potažmo obžalovaný rozvádí, že oba strážníci i další svědci, zejména preventista V., kteří vystupovali u hlavního líčení, podávali své svědecké výpovědi také v minulosti, a to před správním orgánem, když byl u Městského úřadu ve Vsetíně ve věci č. j. MUVS 7891/2014/OSA/Po21, projednáván přestupek, který má stejný skutkový základ jako žalovaný zločin. Jejich výpovědi se však od výpovědí, které učinili u hlavního líčení, výrazně odlišovaly, a to nikoliv pouze v detailech, ale v okolnostech pro posouzení věci velmi podstatných. Proto obžalovaný navrhoval, aby u hlavního líčení byly také provedeny listinné důkazy tak, jak to umožňuje ust. § 112 tr. řádu. Pokud soud důkaz těmito listinami nepřipustil, nepřipustil ani důkazy, které obžalovaného viny zbavují, a v tomto smyslu má obžalovaný za to, že bylo porušeno jeho právo na obhajobu. Obžalovaný dále poukazuje na některé odlišnosti ve výpovědích uvedených svědků v probíhajícím správním řízení a u hlavního líčení. Obžalovaný dodává, že oba strážníci svůj postup se snažili legalizovat tím, že se odvolávali na ust. § 76 odst. 2 tr. řádu. Taková argumentace je zcela nepřiléhavá. Podobné jednání tato úprava neumožňuje. Obžalovaný u žádného trestného činu přistižen nebyl, byl u sebe doma, a tedy jeho totožnost nebylo nutno zjišťovat, a především nikam neutíkal. Zcela přesvědčivým způsobem to dokazuje chování Policie České republiky při řešení situace na místě i na obvodním oddělení tak, jak je zachyceno ve spise. Pokud nyní strážníci tvrdí, že požadovali příjezd kriminálky, pak se z jejich strany jedná pouze o další z řady účelových tvrzení, jimiž se snaží zastřít porušení svých kompetencí, resp. to, že k zásahu vůči obžalovanému, tj. především použití donucovacích prostředků, nebyli vůbec oprávněni. Obžalovaný dále poukázal, že zločin se měl stát 15. 8. 2014, usnesení o zahájení trestní stíhání bylo v této věci vydáno až 19. 3. 2015, tedy více než po sedmi měsících. Postup obou strážníků dne 15. 8. 2014 považuje za více než nešťastný, a ještě více nešťastný je jejich postup ve chvíli, kdy si uvědomili, že bezprecedentním způsobem své pravomoci překročili. Obžalovaný v závěru podaného odvolání navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil pro podstatné vady řízení a následně buď provedl navrhované důkazy a ve věci rozhodl rozsudkem tak, že obžalovaného zprostí obžaloby ve smyslu § 226 písm. a) tr. řádu, případně věc vrátí soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Z podnětu podaného odvolání obžalovaného Libora O. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku i řízení předcházející a dospěl k závěru, že trestní stíhání obžalovaného Libora O. je nepřípustné z důvodu aplikace zásady ne bis in idem (zákaz dvojitého potrestání za týž čin) ve smyslu článku 4 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu, neboť trestní stíhání obžalovaného Libora O. o týmž skutku skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu. Stížnostní soud danou situaci podřadil pod vztah přestupek-trestný čin, když po pravomocném rozhodnutí o přestupku následovalo trestní stíhání obžalovaného ohledně téhož skutku pro trestný čin mající stejné znaky skutkové podstaty jako dříve postižený přestupek.

Odvolací soud poté, co se seznámil s předloženým přestupkovým spisem obžalovaného Libora O. Města Vsetín pod sp. zn. MUVS-S 7891/2014/OSA/Po, a popsaným skutkem v podané obžalobě Okresního státního zastupitelství ve Vsetíně ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. ZT 116/2015, dospěl k závěru, že se v uvedených věcech jedná o totožný skutek, neboť formální znaky skutkových podstat těchto jednání jsou shodné a vzájemně se odlišují pouze při hodnocení míry společenské škodlivosti.

Městským úřadem Vsetín, odbor správních agend, přestupkové oddělení, pod č. j. MUVS 7891/2014/OSA/Po21, ze dne 11. 2. 2015, bylo rozhodnuto o přestupku Libora O., pod bodem A) za jednání, že dne 15. 8. 2014 kolem 19:50 hodin, s tím, že podstata tohoto jednání spočívala v tom, že dne 15. 8. 2014 v čase kolem 19:50 hodin v obci Vsetín, řídil motorové vozidlo Mercedes Benz, v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, což bylo zjištěno hlídkou Policie ČR po provedené dechové zkoušce s výsledkem 0,2‰ alkoholu v krvi, kdy tato hodnota vychází z aritmetického průběhu hodnot naměřených dechovým analyzátorem, a to dne 15. 8. 2014 v čase 20:32 hodin s naměřenou hodnotou 0,89‰ alkoholu v krvi a téhož dne v čase 20:37 hodin s naměřenou hodnotou 0,94‰ alkoholu v krvi. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24‰, tak byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,68‰. Tím obviněný porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl pod jeho vlivem, a tím se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Pod písmenem B) byl uznán vinným tím, že dne 15. 8. 2014 v čase kolem 19:50 hodin v obci Vsetín neuposlechl a nereagoval na upozornění k zastavení vozidla zákonným způsobem, které bylo dáváno pomocí výstražného modrého světla, následně i akustického upozornění a nápisu STOP na vozidel Městské policie Vsetín, tím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, a tím se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Nakonec byl uznán pod písmenem C) tím, že dne 15. 8. 2014 v čase kolem 19:50 hodin neuposlechl výzvy úřední osoby (strážníka Městské policie Vsetín) při výkonu její pravomoci, kdy ve Vsetíně na ulici xxx před bránou k domu byl opakovaně vyzván slovy „Jménem zákona, Stůj, zastav vozidlo“. Poté byl opakovaně vyzván dalším strážníkem městské policie k zastavení vozidla slovy „Jménem zákona zastav vozidlo“, na kterou opět nereagoval a po otevření vrat do dvora jel vozidlem směrem ke garáži. Po vystoupení z garáže byl vyzván k tomu, aby setrval na místě „Jménem zákona“ a ani na tuto výzvu nereagoval a snažil se strážníky z místa vytlačit. Za to bylo obviněnému uloženo za 1) podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích pokuta ve výši 13.000 Kč, za 2) podle ust. § 11 odst. 1 písm. c), § 14 odst. 1 odst. 1 zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10

měsíců od data nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

V podané obžalobě Okresního státního zastupitelství ve Vsetíně, sp. zn. ZT 116/2015, ze dne 25. 6. 2015, je skutek popsán tak, že okolo 19:55 hod. dne 15. 8. 2014 ve Vsetíně řídil po požití alkoholických nápojů, neboť jeho organismus v tuto dobu obsahoval nejméně 0,86‰ alkoholu, osobní motorové vozidlo zn. Mercedes Benz GLK 220 CDI 4MATIC, RZ xxx, přičemž poté, co byl v ulici xxx dojet motorizovanou hlídkou Městské policie Vsetín, která jej pro podezření z výše označeného přestupku pronásledovala služebním vozidlem za použití světelných i zvukových výstražných znamení, snažil se v úmyslu vyhnout se provedení vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholickými nápoji, z automobilu popojíždějícího po veřejné pozemní komunikaci pomocí dálkového ovládání otevřít vjezdovou bránu jako součást oplocení jeho rodinného domu č. xxx a k němu náležejícího pozemku a vjet dovnitř, a nedbal přitom skutečnosti, že strážník Městské policie Vsetín Petr K. a následně i druhý člen hlídky strážník Richard Ž. jej opakovaně předepsaným způsobem slovně, posunky i údery do kapoty vyzývali k zastavení a vystoupení z vozidla, a s výše označeným automobilem se za situace, kdy strážník K. stál před jeho přední částí, úmyslně rozjel a tímto způsobem jej přes již otevřenou vjezdovou bránu natlačil na svůj pozemek, když zasahující strážník se přitom musel rukama a tělem opírat o vozidlo a nadlehčovat nohy, aby nedošlo k jeho sražení, následně se mu ale podařilo seskočit do boku a obviněného, který mezitím zajel do garáže domu č. xxx a chtěl se v něm ukrýt, spolu se strážníkem Ž. přes jeho odpor za použití donucovacích prostředků zadržet podle § 76 odst. 2 tr. řádu.

Problematika totožnosti skutku jako taková je řešena v obžalovací zásadě, tedy konkrétně v § 220 tr. řádu. V této souvislosti je možno poukázat také na rozhodnutí R 23/1972, ve kterém se stanoví, že o totožný skutek jde i tehdy, kdy se při různých následcích shoduje aspoň s částí jednání, pro které byl již pachatel odsouzen. Trestní stíhání pro takový skutek je proto nepřípustné. Dále je možno poukázat v této souvislosti na rozhodnutí R 10/2007, ve kterém je řešena obdobná situace, konkrétně jde o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 4 Tz 183/2005, ve kterém se kromě jiného konstatuje, že teorie a praxe ovšem nechápe totožnost skutku jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi v odsuzujícím rozsudku a v rozhodnutí o přestupku, neboť postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi. Totožnost skutku bude tedy existovat i v případech, když je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, nebo úplná shoda v následku při rozdílném jednání anebo situace, když jednání nebo následně, popřípadě obojí aspoň částečně shodné za předpokladu, že jsou shodné v podstatných okolnostech, jimiž se rozumějí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska formálních znaků skutkových podstat trestných činů a jim po formální stránce korespondujících přestupků, které přichází ji v úvahu.

Při porovnání konstrukce skutkové věty v označeném rozhodnutí Městského úřadu Vsetín a podané obžalobě je zcela zjevné, že oba popsané skutky se staly dne 15. 8. 2014 v čase kolem 19:50 hodin, podobné je i místo spáchání jednání obžalovaného Libora O., a tedy na ulici xxx ve Vsetíně před vstupní bránou. V přestupku je relevantní situace popsána tak, že obžalovaný neuposlechl výzvy úřední osoby (strážníka Městské policie Vsetín), před bránou k domu byl opakovaně vyzván slovy „Jménem zákona, Stůj, zastav vozidlo“, následně se uvádí opakovaná výzva dalším strážníkem městské policie k zastavení vozidla, na kterou opět nereagoval, po otevření vrat vjel vozidlem směrem ke garáži. Při akceptaci zásady formální logiky je zjevné, že pokud byl obžalovaný zastavován před bránou svého pozemku při dodržení platných předpisů (což není nijak zpochybňováno ani ze strany zakročujících strážníků městské policie), musel stát strážník městské policie před vozidlem obžalovaného, a další jízdou směrem ke garáži ohrožoval zakročujícího příslušníka městské policie před bránou k domu, což je také součástí popisu skutku

v rámci řešeného přestupku. Zde jsou však další skutečnosti, jak bude níže rozvedeno, které bezpečně stvrzují, že veškeré následné kroky ze strany městské policie, tak Policie České republiky směřovaly k řešení shora popsané situace, která se odehrála před bránou k domu, ke zvážení dalších kroků v důsledku ohrožení příslušníků městské policie při zastavování vozidla obžalovaného dne 15. 8. 2014 kolem 19:50 hodin. Skutek popsaný v podané obžalobě okresního státního zástupce je popsán podrobnější, podstata jednání obžalovaného je stejná, je též blíže konkretizována situace před bránou domu co do konkrétního způsobu ohrožení zakročujícího příslušníka městské policie, a tedy strážníka K., a je popsána následná situace při zadržení obžalovaného podle § 76 odst. 2 tr. řádu na jeho pozemku u garáže.

Odvolací soud si je vědom a byl také seznámen se stanoviskem shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 4 Tz 183/2005, avšak po patřičném zhodnocení věci dospěl k závěru, že v případě obžalovaného Libora O. se nejedná o totožné jednání popsané v citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu, a to z následujících důvodů.

Z označeného rozhodnutí Nejvyššího soudu plyne, že citovaným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále – pobočka v Krnově byl obviněný uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zákona a útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona, kterého se měl dopustit v nočních hodinách na zde blíže označené místní komunikaci, stručně řečeno, následně při zastavování příslušníkem Policie České republiky na tohoto najížděl s tím, že policista musel odskočit, aby nebyl vozidlem sražen. V případě obžalovaného Libora O. lze pro stručnost situaci popsat tak, že ze strany příslušníků městské policie byl pronásledován z důvodu podezření, že vozidlo řídí po požití alkoholických nápojů, byl pronásledován služebním vozidlem za určitých světelných, zvukových znamení, snažil se vyhnout provedení vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholickými nápoji, poté, co otevřel bránu jeho rodinného domu, opětovně nereagoval na výzvu zakročujících příslušníků městské policie, na jednoho z příslušníků měl najíždět motorovým vozidlem a následně vozidlo zaparkoval ve své garáži, kde byl následně ze strany obou zakročujících příslušníků městské policie zajištěn a následně tzv. zpacifikován, byla mu nasazena pouta. Následně byla situace řešena ve spojitosti se státní policií, tedy Policií České republiky, byla provedena dechová zkouška. Protože obžalovaný spolupracoval, choval se k policii slušně, po dechové zkoušce byl propuštěn. Na Policii České republiky byl obžalovaný předveden v poutech, řešila se se strážníky městské policie konkrétní situace obžalovaného s tím, že obžalovaný měl někoho napadnout s tím, že jeden z kolegů městské policie říkal, že musel před obžalovaným uskočit, resp. že poté, co mu příslušníci městské policie bouchali na auto, stavěli se mu před auto, se řidič rozjel a zajel do baráku do garáže (viz výpověď příslušníků Policie České republiky, svědkyně Valentiny S. a svědka Marka T.). Dle zasahujícího strážníka městské policie poté, co byl obžalovaný zpacifikován, byla mu přiložena pouta, na základě § 76 odst. 2 tr. řádu byl omezen na svobodě a poté byla přivolána Policie České republiky a celou záležitost jim předali. Svědek Petr K. přímo uvedl, že zde bylo podezření ze spáchání trestného činu útoku na úřední osoby, Policii České republiky celou situaci vysvětlil a požádal o výjezd kriminální službu s tím, že O. byl zadržen podle § 76 odst. 2 tr. řádu a oni (příslušníci Policie České republiky) tak neučinili. Odvolací soud považoval za nezbytné poukázat na shora popsané z toho důvodu, že z konstatovaných svědeckých výpovědí je jednoznačně zjevné, že strážníci městské policie zajistili obžalovaného Libora O. a předvedli v poutech na Policii České republiky z důvodu podezření, že došlo ke spáchání přečinu útoku na úřední osobu. Takto nepochybně celou situaci vnímaly všechny zainteresované osoby včetně zasahujících příslušníků Policie České republiky s tím, že obžalovaný byl předveden na Policii České republiky právě z důvodu shora konstatovaného podezření pro zločin násilí proti úřední osobě. Policie České republiky situaci uzavřela tak, že učinila cestou Městského úřadu Vsetín oznámení o přestupku, jak to plyne

z úředních záznamů. Opakovaně se zde konstatuje, že obžalovaný byl zajištěn, měl přiložená pouta. Rovněž tak obžalovaný se vyjádřil k situaci, jak to plyne z oznámení o přestupku, že byl zadržen doma v garáži na soukromém pozemku násilně a bezdůvodně. Opětovně je možno odkázat na přiložený úřední záznam ze dne 15. 8. 2014, ze kterého kromě jiného plyne, že panu O. bylo sděleno, že za přestupek, kterého se dopustil, bude oznámen na Městský úřad ve Vsetíně, odbor správních agend, přestupkové oddělení, k dalšímu projednání. Pokud byl obžalovaný poučen o tom, že toto jednání je postoupeno Městskému úřadu ve Vsetíně pro podezření ze spáchání přestupku, pak nelze jinak nazírat na situaci než tak, že jednání, pro které byl zajištěn, vyhodnotila státní policie tak, že v jeho jednání se může jednat o přestupek. Příslušný státní orgán, který se zabýval podaným podnětem Policie České republiky za postoupené jednání, uznal obžalovaného vinným ve svém rozhodnutí pod bodem C) a uložil trestní sankci i za popsané jednání pod body A) a B). Zde je namístě dodat, že příslušníci městské policie se snažili popsaným způsobem zajistit obžalovaného ještě před jeho vjezdem do prostoru jeho nemovitosti, a to z důvodu pro podezření, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, přičemž za stavu, kdy obžalovaný poté, co neuposlechl výzvy k zastavení, a měl najíždět na jednoho z příslušníků městské policie, vozidlem zajel do garáže. Již toto zjištění zcela eliminuje nebezpečí, že by jakýmkoliv způsobem mohl obžalovaný ohrožovat řízením pod vlivem alkoholu účastníky silničního provozu. V této souvislosti se nabízí úvaha, do jaké míry bylo rozumné, aby strážník městské policie se za popsané situace postavil před vozidlo obžalovaného ve snaze zabránit mu zastavením vozidla vjezdu do své nemovitosti s podezřením, že vozidlo je řízeno osobou pod vlivem alkoholu, přičemž v době zákroku strážníka městské policie míra ovlivnění alkoholem řidiče vozidla nebyla zjištěna, k tomuto došlo až následně po jeho zadržení před jeho garáží. Pokud jde o příslušné rozhodnutí Městského úřadu Vsetín, odboru správních agend, oddělení přestupkové, je možno poukázat na hodnotící část správního rozhodnutí pod bodem C), která je rozhodná pro posouzení věci z hlediska zásady ne bis in idem a zejména na tu pasáž odůvodnění (které je nepochybně esenciální náležitostí každého rozhodnutí), kde se konstatuje, že pokud jde o přestupky obviněného spočívající v neuposlechnutí a nereagování na upozornění k zastavení vozidla zákonným způsobem a neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, správní orgán přihlédl ke způsobu spáchání přestupku, kdy přestupky byly spáchány rovněž na místě veřejně přístupném, kdy se jedná o pozemní komunikaci ve Vsetíně v ulici xxx i na veřejně nepřístupném, kdy se jedná o soukromý pozemek garáž obviněného. Pokud se týká okolností přestupku a míry zavinění, je správní orgán toho názoru, že obviněný se dopustil těchto přestupků vědomě s cílem se vyhnout kontrole strážníků městské policii, při které by mohlo vyjít najevo, že řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholického nápoje. Uvedené rozhodnutí Městského úřadu Vsetín o rozhodnutí o přestupku ze dne 11. 2. 2015 bylo stvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, s tím, že v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu bylo odvolání Libora O. zamítnuto a označené rozhodnutí Městského úřadu Vsetín bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí Krajský úřad Zlínského kraje již podrobně rozebírá situaci, která se odehrála dne 15. 8. 2014 v čase kolem 19:50 hodin, kdy Libor O. neuposlechl výzvy úřední osoby při vykonávání jejich pravomocí, poukazuje se na obsah důkazů, ze kterých vycházel Městský úřad ve Vsetíně, s tím, že se kromě jiného konstatuje, že obviněný navíc i poté, co na ulici xxx spatřil vůz městské policie a slyšení bouchání policistů do vozidla nadále pokračoval v jízdě do garáže ve zjevné snaze skrýt se zde před strážníky městské policie. V návaznosti na toto konstatování se uvádí, že je třeba říci, že oprávnění zadržet osobu podezřelou z trestnou činu buď při něm nebo bezprostředně po jeho spáchání má každý, a zde je poukazováno na ust. § 76 odst. 2 tr. řádu s tím, že toto právo je nadřazeno nad ochranu soukromí a nedotknutelnost obydlí. Potažmo se dodává, že zásah strážníků by zcela ospravedlněn tím, že obviněný se zřejmě snažil do garáže dostat i přesto, že před jeho vozidlem se nacházel člověk – policista a obviněný tak byl důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu násilí proti úřední osobě podle § 325 tr. zákoníku. Strážníci okamžitě přivolali hlídku Policie České republiky,

které obviněného předali, čímž splnili i další podmínku § 76 tr. řádu. Pokud jde o uloženou sankci, zde se hodnotí jeho závažnost z hlediska ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích v tom směru, že obviněný se k přestupku nedoznal, naopak své jednání se pokoušel zakrýt, jak vyplývá i z následného zásahu, úmyslně ujížděl strážníkům, kteří se jej pokoušeli zastavovat a ve snaze se před zakrýt ve svém domě i za cenu toho, že mohl zasahujícího strážníka zranit. Z tohoto konstatování rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje je možno dovodit, že v uložené sankci Městským úřadem ve Vsetíně je zohledněno i počínání obžalovaného před jeho bránou ve formě najíždění na příslušníka městské policie, bylo mu zdůrazněno, že tohoto mohl také zranit. Tyto všechny skutečnosti shora konkretizované musel obžalovaný Libor O. pochopitelně vnímat tak, že je v přestupkovém řízení postihován za zmiňované jednání ohrožující strážníky městské policie před svou bránou. Obžalovaný Libor O. tedy od počátku, a tedy od doby, kdy věc státní policie předává k projednání Městskému úřadu ve Vsetíně pro podezření ze spáchání přestupku, mohl být srozuměn s tím, že pravomocným skončením přestupkového řízení je celá záležitost ukončena, o čemž může nepochybně svědčit i shora konstatované, že ze strany státní policie byl obžalovaný Libor O. poučen tak, že celé jednání, které se odehrálo dne 15. 8. 2014 v 19:55 hodin, je postoupeno Městského úřadu Vsetín pro podezření ze spáchání přestupku.

Přiměřeně je možno poukázat na Velké komentáře Šámal a kol. trestní řád 7. vydání, strana 208, ve kterém se k ust. § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu kromě jiného konstatuje, že vyloučit ochranu proti novému procesu s ohledem na zásadu ne bis in idem přitom nemůže ani skutečnost, že příčinou prvního projednání skutku (činu) v blokovém přestupkovém řízení byla jeho nesprávná právní kvalifikace jako přestupku, ačkoliv naplňoval znaky trestného činu. Právně bezvýznamné je též to, proč došlo k novému řízení a rozhodnutí v dané věci, aniž by bylo zrušeno předcházející rozhodnutí o totožném skutku (činu). Zde je nezbytné uvést, že důkazní situace ve vedeném přestupkovém řízení a v řízení trestním je stejná, postavena na stejném skutkovém závěru.

Závěrem je v projednávané věci je namístě nastolit otázku, zda za stavu, kdy jednání obžalovaného ze dne 15. 8. 2014 před bránou jeho domu kolem 19:55 hodin bylo projednáno s příslušným správním orgánem jak je shora uvedeno, bylo mu dáno najevo, že je postihován i za ohrožující jednání příslušníka městské policie a byl za to také sankčně potrestán a tudíž se mohl důvodně domnívat, že celé toto jednání je vyřešeno s konečnou platností, a přesto je posléze za totožné jednání trestně stíhán, pak je třeba nastolit otázku, zda nejde pro obžalovaného o situaci nepředvídatelnou, zda nemohlo dojít k porušení principu právní jistoty a porušení důvěry v zákon a zda je namístě aplikovat ust. § 1 odst. 1 tr. řádu o účelu zákona.

Dle názoru odvolacího soudu ve své podstatě i takto nastíněnou úvahu je namístě z obecných principů při respektování zákona a platné právní úpravy vyhodnotit ve prospěch obžalovaného. Rovněž tento závěr umocňuje v projednávané věci obžalovaného Libora O. uplatněnou zásadu „ne bis in idem“.

Ze shora rozvedených důvodů bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **j e** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směruje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/l a)-l) nebo § 265b/2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 6. 1. 2016

Vypracoval:

JUDr. Anton Bucheň

Za správnost vyhotovení:
Irena Kvapilová

JUDr. Jaroslav Hudeček v. r.
předseda senátu